

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 8 kwietnia 2014 r. zażalenia pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego **M. S.** na zarządzenie Przewodniczącego VI Wydziału Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 grudnia 2013 r. w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 lipca 2013 r., VI Ka [...]

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Podstawą odmowy przyjęcia kasacji stało się stwierdzenie, iż skarga ta została wniesiona po terminie określonym w art. 524 § 1 zd. 1 k.p.k., a to dlatego, że pismo to złożono w dniu 4 listopada 2013 r., gdy tymczasem do doręczenia M. S. odpisu wyroku Sądu odwoławczego wraz z uzasadnieniem oraz pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia kasacji, doszło – w wyniku dwukrotnego awizowania tej przesyłki – w dniu 19 sierpnia 2013 r. W uzasadnieniu zarządzenia jednocześnie wskazano, że dla powyższej oceny nie ma znaczenia fakt, iż w Sądzie pierwszej instancji zarządzono o ponownym doręczeniu oskarżycielowi posiłkowemu odpisu wyroku Sądu Okręgowego i jego uzasadnienia, co nastąpiło w dniu 4 października 2013 r.

Powyższe zarządzenie zostało zaskarżone przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Zarzucił on temu rozstrzygnięciu „naruszenie art. 139 § 3 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż na gruncie niniejszej sprawy w dniu 19 sierpnia 2013 r. nastąpiło doręczenie zastępcze (w trybie art. 139 § 1 k.p.k.)

odpisu wyroku Sadu Okręgowego w K. wraz z uzasadnieniem, gdy tymczasem skutek doręczenia zgodnie z art. 139 § 3 k.p.k. nie ma zastosowania w odniesieniu do pism wysłanych po raz pierwszy po prawomocnym uniewinnieniu oskarżonego”. Na tej podstawie pełnomocnik wniósł o uchylenie zarządzenia i o nadanie biegu sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Ocena trafności argumentów prawnych, wskazanych w zażaleniu dla wykazania tezy, że uregulowanie art. 139 § 3 k.p.k. dotyczy nie tylko uniewinnionego prawomocnie oskarżonego, ale również innej strony tego postępowania (tu: oskarżyciela posiłkowego), jest w tej sprawie bezprzedmiotowa. Skarżący nie dostrzegł bowiem, że treść wymienionego przepisu – w każdym razie – ma zastosowanie tylko do wypadków wskazanych w art. 139 § 1 k.p.k., a nie do każdej sytuacji, w której dochodzi do nieodebrania przesyłki (bezpośrednio) przez adresata. Rozważenie więc, czy trafne było uznanie za doręczone oskarżycielowi posiłkowemu odpisu wyroku Sądu odwoławczego wraz z uzasadnieniem, pomimo tego, iż pismo to było pierwszym, które wysłano mu po uprawomocnieniu się wyroku uniewinniającego oskarżoną, byłoby uzasadnione tylko wtedy, gdyby u podstaw oceny skuteczności tego doręczenia leżało stwierdzenie, że adresat, nie podając nowego adresu, zmienił miejsce zamieszkania lub pod wskazanym przez siebie adresem nie przebywa. Tymczasem w niniejszej sprawie, do skutecznego doręczenia wymienionego pisma M. S. doszło nie w wyniku zastosowania trybu art. 139 § 1 k.p.k., jak podano w zarzucie zażalenia, lecz w sposób uregulowany w przepisie art. 133 § 1 i 2 k.p.k., przywołanym zresztą wprost w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia.

Do oceny dokonanej na płaszczyźnie wymienionego uregulowania nie można mieć zastrzeżeń. Omawiane pismo wysłano pod wskazanym przez oskarżyciela posiłkowego adresem i – jak wynika z adnotacji listonosza na niedoręczonej do rąk adresata przesyłce oraz z odcisków pieczęci placówki pocztowej – dwukrotnie pozostawiono o niej zawiadomienie w skrzynce do doręczania korespondencji, przechowując tę przesyłkę do odebrania urzędzie pocztowym, każdorazowo przez okres 7 dni (k. 706). Konieczne jest przy tym

podkreślenie, że ani argumentacja zażalenia, ani w szczególności treść pism procesowych oskarżyciela posiłkowego po uprawomocnieniu się wyroku, ani też podejmowane czynności związane z doręczaniem mu wówczas kolejnych przesyłek sądowych, nie dostarczają żadnych podstaw do stwierdzenia, iż w ogóle miało dojść do ziszczenia się, wskazanych wyżej, okoliczności wymienionych w art. 139 § 1 k.p.k. W uzasadnieniu zażalenia przyznano zresztą wprost, że M. S. nie odebrał dwukrotnie awizowanej przesyłki Sądu Okręgowego i w tym akurat zakresie (np. co do sposobu awizowania przesyłki, co do nieustalenia ponadstandardowej nieobecności adresata w domu) nie przedstawiono żadnych zastrzeżeń. Okoliczności sprawy natomiast wskazują, że adres do korespondencji oskarżyciela posiłkowego cały czas pozostaje ten sam, że odbiera on wysyłane pod tym adresem przesyłki, które są doręczane (bezpośrednio) bądź do jego rąk, bądź do rąk dorosłego domownika (zob. np. k. 702 – osobisty odbiór pisma sądowego w dniu 21 sierpnia 2013 r., awizowanego dnia 19 sierpnia 2013 r., k. 746 – odbiór pisma w dniu 14 stycznia 2014 r. przez ojca oskarżyciela).

W powyższym świetle nie może budzić wątpliwości ustalenie, przyjęte za podstawę zaskarżonego zarządzenia, że do skutecznego doręczenia oskarżycielowi posiłkowemu odpisu wyroku z uzasadnieniem doszło w dniu 19 sierpnia 2013 r., a co za tym idzie, że do wystąpienia przez pełnomocnika z kasacją w dniu 4 listopada 2013 r. doszło z uchybieniem 30-dniowego terminu do jej wniesienia, przewidzianego w art. 524 § 1 zd. 1 k.p.k.

Już tylko na marginesie można dodać, że skoro termin do wniesienia kasacji rozpoczął swój bieg, licząc od doręczenia oskarżycielowi posiłkowemu odpisu wyroku z uzasadnieniem w dniu 19 sierpnia 2013 r., to nie jest możliwe uznanie tego skutku za niebyły wobec powtórnego doręczenia mu tego dokumentu przez Sąd pierwszej (a nie drugiej, jak uważa pełnomocnik) instancji.

[aw]